

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer verhalen voor kerst op www.verhalenvoorkerst.nl

Kerstmob

13 november

Het is nu bijna een week geleden. Het kwam ook in de krant met een kort berichtje. Het stond er tussen de vele berichten rechtsonder op pagina zeven.

Vanochtend is door plotseling opkomende ijzel op de provinciale weg een auto van het asfalt gegleden. Het voertuig kwam hard tot stilstand tegen de betonnen omheining van het enige huis in de verre omtrek.

De twee inzittenden, een moeder (41) die haar dochter (11) naar school bracht, hebben de klap niet overleefd. Op weg naar het ziekenhuis is moeder overleden en paar uur na aankomst in het ziekenhuis liet haar dochter ook het leven.

De politie spreekt van een tragisch en bijna onmogelijk ongeval dat op elk ander moment en op elke andere plek niet had plaatsgevonden. De auto reed overigens niet te hard.

Ger denkt aan dat bericht. Tegelijk staart hij naar twee gaten in de grond. Naast elkaar. De kisten liggen er net in. Hij houdt de hand van zijn Connie vast. De regen valt gestaag uit de egaal grijze lucht. Hij denkt ook aan twee jaar geleden. Christine, Chrissie voor intimi, scheidde van die klojo. Noëlle mocht gelukkig bij Chrissie wonen. Nu wonen zijn dochter en kleindochter bij de Heer. Of dat zo'n troost is, dacht hij mistroostig.

21 december

'Jongens,' riep de juf. 'Even stil graag.' Ze slikte alsof er een grote knikker door haar keel moest. De klas werd helemaal stil. 'Eh, over een paar dagen begint de kerstvakantie. Enne... overmorgen is ons kerstdiner op school.' Ze stopte en kreeg tranen in haar ogen.

'We snappen het hoor, juf,' zei Simon.

Met een schorre stem ging de juf verder. 'Ehm. Iedereen neemt iets mee, toch?'

Vera stak haar vinger op. Juf knikte naar haar. ‘Eigenlijk hebben we er helemaal geen zin in. Zonder Noëlle is het kerstdiner geen kerstdiner.’

Er werd instemmend geknikt en gehumd.

De juf leek opgelucht. Ze haalde diep adem. ‘Gelukkig denken jullie er hetzelfde over als ik.’

Nu stak Tristan zijn vinger op. ‘Ik heb er zonder Noëlle ook helemaal geen zin in, maar aan de andere kant, Noëlle was dol op de Kerst. Zij was altijd de eerste die na Sinterklaas een kerstboom wilde in de klas en de kerstversiering wilde ophangen.’

‘Ja, dat klopt,’ knikte de juf. ‘Maar wat wil je daarmee zeggen, Tristan?’

‘Nou,’ ging hij verder, ‘we móeten gewoon iets doen met het kerstdiner. Anders wordt Noëlle echt boos op ons vanuit de hemel.’ Om zijn punt kracht bij te zetten, keek hij omhoog.

‘Ja, maar dan moet het echt iets heel bijzonders zijn,’ zei Natalia.

‘Waar denk je aan,’ vroeg juf.

‘Dat weet ik nog niet, eerlijk gezegd,’ antwoordde ze.

Iedereen keek elkaar aan. Het begon een beetje te gonzen.

Niemand kon het benoemen, maar iedereen voelde dat er iets moois ging gebeuren.

‘We hebben nog twee dagen,’ zei juf tenslotte. ‘Het is bijna tijd om naar huis te gaan, dus overleggen wordt nu lastig. Als iedereen er nu eens rustig over nadenkt thuis, dan kunnen we morgen met elkaar bespreken wat we doen.’

24 december

Uiteindelijk was Natalia met het idee gekomen. Ze waren het allemaal eens geweest, maar nu was het best wel spannend. Het was donker en er was bijna niemand op straat. Veel mensen zaten in de kerk of waren thuis kerstavond aan het vieren. Juf had iedere ouder een e-mail gestuurd met het idee en alle ouders waren akkoord gegaan dat de kinderen bij hoge uitzondering ’s avonds in het donker over straat mochten. Om juf niet alles alleen

in de gaten te laten houden, waren de meester van groep vier en de juf van de kleuters ook meegegaan.

Ger en Connie hadden net koffie. Ze hadden besloten niet naar de kerstmis in de kerk te gaan. Dat gewauwel over een kindeke dat geboren was en de wereld van onheil zou redden, kon ze even gestolen worden. Er was onheil over ze uitgestort en geen kindeke ter wereld kon dat ongedaan maken.

De kunstkerstboom hadden ze op zolder laten liggen.

Kerstversieringen lagen er onaangeroerd naast in een doos.

Allebei wisten ze dat vooral Noëlle gek was op alles wat met

Kerstmis te maken had. Elk jaar hielp ze met de

kerstversieringen. Ze had haar eigen opa-en-oma-piek. Dat was

een zilverkleurige piek met belletjes eraan. Zonder die piek was de

boom van opa en oma voor Noëlle niet compleet. Ze zette hem er

altijd als laatste op. Als een soort bekroning. Nu ze niet meer is,

branden er even geen lichtjes, klingelen er even geen belletjes en

is er al helemaal geen opa-en-oma-piek.

De bel ging. Ger keek Connie verbaasd aan, die even verbaasd

terugkeek. Moesten ze wel open doen? Je hoorde van die rare

verhalen tegenwoordig. Oude mensen die zomaar in hun eigen

huis werden overvallen en beroofd, waren geen verhalen meer van

ver weg. Connie had het laatst nog gehoord van de overbuurvrouw

wiens broer en schoonzus iets dergelijks was overkomen. Ze

waren nu nog bij slachtofferhulp.

Ger stond langzaam op.

‘Doe je voorzichtig?’ zei Connie.

Ger knikte en schuifelde naar het raam. Voorzichtig schoof hij het

gordijn een stukje opzij. Verbaasd keek hij om naar Connie.

‘Er staan twee kinderen voor de deur. Met kaarsjes.’

‘Nou, die zullen die boel niet komen overvallen,’ zei Connie

enigszins opgelucht.

‘Zullen we samen gaan?’ vroeg Ger.

Connie knikte en stond op. Samen schuifelden ze naar de

voor deur. Ze deden open.

‘Stihille nacht, heilige nacht,’ begonnen Natalia en Vera zacht, maar heel mooi en zuiver.

Bij de volgende regel kwamen er nog twee kinderen bij staan. Elke regel van het liedje was een uitnodiging voor meer kinderen om erbij te komen en mee te zingen. De gezichten van Ger en Connie werden verlicht door het flakkerende licht van de kaarsjes. Er ontstond een koor van vijftwintig kinderen die samen het hele lied uitzongen.

Ger en Connie stonden sprakeloos te kijken naar die vijftwintig koppies en kaarsjes. Net toen ze dachten dat het afgelopen was, zetten de kinderen *Komt allen tezamen* in. Tegelijk met dit liedje begonnen de kinderen weer te bewegen. Ger en Connie probeerden te volgen waar ze naartoe gingen. Opeens zagen ze het. Ze grepen elkaars hand en knepen er beide zachtjes in. Tegelijk liep er bij allebei een traan over hun wang. Samen vormden de kinderen met hun kaarsjes een heel grote N. Het liedje was afgelopen en de N viel weer uiteen. Alle kinderen kwamen kun kant op. Nu zagen Ger en Connie het. Aan elk kaarsje hing een kaartje. Ieder kind gaf zijn kaarsje aan Ger of Connie. Als laatste kwamen de juffen en de meester tevoorschijn. Ze gaven Ger en Connie een kerstbrood, chocolaatjes en een fles wijn.

Sprakeloos zaten Ger en Connie even later tegenover elkaar. Om hen heen stonden vijftwintig kaarsjes met daaraan vijftwintig briefjes die ze er een voor een afhaalden.

We vergeten Noëlle en Chrissie nooit.

Noëlle was dol op Kerstmis. Jullie moeten het elk jaar blijven vieren.

Het is stil zonder Noëlle.

Bij elk kaartje werden Ger en Connie stiller en dankbaarder.

25 december

‘Wat ben je aan het doen, Ger?’ vroeg Connie toen ze vanaf de trap de huiskamer in stapte.

‘Ik heb toch maar de kerstboom neergezet,’ antwoordde Ger.
‘Dat is best jongen, maar er hangen alleen nog lampjes in. Waar zijn de ballen en andere versieringen?’

‘Hier,’ zei Ger en hij drukte een stapel kaartjes in Connies handen.

Samen hingen ze de kaartjes van de kinderen in de boom.

‘Wacht even,’ zei Ger toen Connie net het laatste kaartje had opgehangen. Hij liep naar boven en kwam even later terug met nog één bijzondere versiering.

‘Aan jou de eer,’ zei hij tegen Connie. Even later was de boom compleet. Bovenop stond de opa-en-oma-piek te schitteren op de mooiste boom die Ger en Connie ooit hadden gehad.

Naast dat ik de schrijver ben van dit kerstverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.sinterklaasverhalen.nl.